

Lumea apelor

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

- Întrecându-mă pe mine, pas cu pas, învăț răbdarea
Valului care se-ntoarce către țărm cu toată marea
Urmărindu-l în tăcere sau c-o furie barbară...
Spune-mi tu mai știi, iubite, care vis, în care țară

Ne-a chemat să stăm alături pe o plajă de safire?
Mă păstrezi și-acum în suflet sau măcar în amintire?
Eu nisipurile calde le-am bătătorit cu pasul
Și mă-ncred în luna plină ce-mi măsoară cu compasul

Nebunia și voința de-a te regăsi-ntr-o vară
Unde timpul curge leneș ca și-atunci, întâia oară,
Când în ochi purtai tot ceru-nghesuit. Mi-e dor de tine
Și de-un anotimp, al nostru, pe planetele marine.

- Sunt un țărm care așteaptă valul să-i sărute fața
Când pășește pe nisipul care-i definește viața,
Briza-mi răcorește seara pieptul ars de dor și soare,
Plaja mea e străbătută de furtuni amețitoare.

Nimeni n-ar putea desface legăturile de sânge
Care-au împletit de veacuri țărm cu valul care plânge,
Te păstrez în amintire, sufletul mi-e plin de tine,
Număr stelele impare ale lumilor marine

Unde timpul trece altfel, curge calm prin defilee
Și pe trupul tău așează auria lui marea,
Haide, vino lângă mine, să ne pierdem în abisuri
Într-o vară nesfârșită, fără țărm și compromisuri.

Liliana Trif & Ioan Grigoraș